

Een gekleurde bril

door Bert Zijlstra

Als je een bril opzet met roze of groene glazen, dan ziet de wereld er gekleurd uit. De manier waarop iemand in onwetendheid de werkelijkheid ziet, wordt door Maharishi wel vergeleken met het dragen van zo'n gekleurde bril. Maar wat veroorzaakt die 'verkleuring' waardoor je de werkelijkheid onjuist waarneemt?

Een persoonlijke ervaring

Ruim twintig jaar geleden heb ik in mijn eentje de hele lengte van de Pyreneeën aan de Spaanse kant doorlopen via de daar uitgezette lange afstandswandelroute (de GR11). Natuurlijk raak je dan de route wel eens kwijt, maar daar zat ik niet mee. Behalve dan die ene keer. De route wordt aangegeven door een witte met daaronder een rode streep verf op een steen of boom. Altijd ben je op zoek naar die markeringen. Aan de rand van een verlaten dorpje had ik er een gevonden op een boom, waar alleen die witte streep nog aanwezig was. Een tak was van de boom gerukt en bij het afscheuren was een stuk bast en daarmee ook de rode streep verdwenen.

Ik pauzeer daar. Terwijl ik mijn lunch eet, bestudeer ik de steile helling waarlangs ik straks ruim 300 meter omhoog zigzaggend mijn weg moet zoeken via verlaten terrasvormige akkertjes en de ingang van de route door het hoger gelegen bos moet zien te vinden. Als ik die ruim een

uur later eindelijk heb gevonden, maak ik als herinnering een foto van het onder op de helling gelegen dorpje. Langs het pad verder omhoog groeien bosbessen die nog niet rijp zijn en er staat een jonge dennenboom waarvan de top is geknakt.

Boven bij de pas ontmoet ik een paar Engelsen die de tocht de andere kant op maken. We praten wat en ik ga verder. Dan valt mij op dat ik bij het afscheid nemen een verkeerde afslag moet hebben genomen want al geruime tijd heb ik geen wit/rode markeringen meer gezien. Dus omkeren en terug, terwijl ik nadenk over hoe ik verkeerd gelopen kan zijn. Terug bij de pas ga ik de goede kant op en al snel loopt het pad aan de andere kant van de bergrug door een bos naar beneden een diepe vallei in.

Een vaste overtuiging

Merkwaardig genoeg is er ook aan deze kant van de bergrug een dennenboompje waarvan de top net zo is geknakt als bij dat boompje aan de ander kant. Dan bereik ik de bosrand met daar in de diepte een klein dorpje waar het einde van de dagtocht zal zijn. Het kost me moeite om over de verlaten terrasvormige akkertjes de weg naar beneden te vinden. Als ik eindelijk vlak bij het dorpje ben, is daar een boom met daarop alleen nog de witte streep van de markering ...

Razendsnel gebeurt er ineens veel. In mijn hoofd is een vreemde duizeligheid terwijl een heroriëntering plaatsvindt. Ik zit niet aan de andere kant van de bergrug maar ik ben langs dezelfde route teruggelopen. Het is alsof in mijn hoofd een kaart met de herkenningpunten van de afdaling draait en komt te liggen op de kaart van vanochtend. Ik was stekeblind voor de werkelijkheid.

Valse zekerheden

Mijn vaste overtuiging dat ik aan de andere kant van de bergrug een helling afdaalde, maakte mij blind voor de werkelijkheid. Alle dingen die ik die dag eerder had gezien, zag ik wel, maar herkende ze niet. Ik, die normaal gesproken eigenlijk altijd herken waar ik eerder ben geweest. Zeker als het dezelfde dag is geweest. Maar vandaag herkende ik de vallei met het dorpje niet waarvan ik een aantal uren daarvoor een foto heb gemaakt. Verbijsterd keer ik mij om en zie waar ik eerder vandaag heb gepauzeerd, gegeten en de helling heb bestudeerd. Mijn verwarring is groot. Nog een keer zal ik die klim moeten maken naar de pas die een 800 meter hoger op de bergrug ligt. Met een rugzak van ruim 20 kg is dat geen aantrekkelijk vooruitzicht. Maar die gevoelens vallen in het niet bij de ontzetting over wat mij is overkomen. Mijn zeker weten heeft een loopje met mij genomen.